

over i hinanden, men vi komme vistnok ikke forfærdelig vidt i denne Henseende. Men naturligvis, det er jo et Standpunkt, som man eventuelt kommer til at bøje sig for.

Med den ærede Minister havde jeg ved den foregaaende Del af denne Sags Behandling en Debat for at faa afgjort, hvorvidt det var rigtigt, eller om man saa maa sige moralsk tilladeligt at bruge disse Penge paa denne Maade. I Anledning af denne Debat vil jeg sige, at det gælder jo dog ikke om, hvem der i en saadan Diskussion trækker det længste eller det korteste Straa; det, det kommer an paa, er alligevel at faa en god Løsning. Her staar jo Mand over for Mand og skal diskutere selve Sagen, for at der om muligt ud af denne Diskussion kan komme et Resultat, som giver den bedste Løsning. Nu kan jeg ikke begribe, at den ærede Minister giver mig det lange Straa saadan uden videre. Ved dette Spørgsmaal om, hvad der var moralsk tilladeligt, endte den ærede Minister med den Bemærkning, at han ikke kendte mit moralske Standpunkt. Ja, det er jo meget morsomt; men bortset fra, at jeg nu ikke er saa sikker paa, at den ærede Minister ikke meget godt kender mit moralske Standpunkt, vil jeg sige, at det i Virkeligheden er at løbe fra Sagen. Det er i Virkeligheden fuldstændigt at opgive Kampen og løbe fra Spørgsmaalet. Jeg siger, at det er jo overmaade morsomt, men den ærede Minister synes ikke at erindre, at der er Forskel paa dette, at der les *over* en Ting, og at der les *ad* en Ting; og det sidste er ingen, særlig ikke en Minister, tjent med sker alt for ofte.

Finansministeren (Hage): Det ærede Medlem synes at have en uovervindelig Tilbøjelighed til at kredse om Moraliteten. Det ærede Medlem stræber tillige gerne efter at være vittig, ogsaa naar han taler om Moral; det lykkes vel ikke altid, men det bidrager til at gøre det endnu mindre klart, hvad det ærede Medlem mener med sine moralske Betragtninger. Ellers skulde jeg gerne gøre Forsøg paa at besvare hans Bemærkninger i den alvorlige Tone, i hvilken han ønsker, at jeg skal tale til ham, Men det er mig ikke muligt, da jeg

ikke kan faa fat paa, hvad det ærede Medlem mener, naar han snakker om Moralitet i denne Sag. (*Ellinger:* Jeg snakker ikke!) Jeg ved ikke nogen bedre Betegnelse. Det ærede Medlem siger, at Staten ved at gøre Krav paa Penge, som rettelig tilhøre den, gør sig skyldig i en umoralsk Handling . . . (Afbrydelse). . . Ja, naar det ikke er Meningen, saa ved jeg ikke, hvad det ærede Medlem mener. Jeg vilde saa gerne bede det ærede Medlem at give en Forklaring af, hvad det da er, han tænker paa. Her ligger i Statsanstalten for Livsforsikring et Beløb, som aldeles sikkert og utvetydigt tilkommer Staten i Overensstemmelse med den udtrykkelige Udtalelse i Loven af 1870, hvorved Statsanstalten oprettedes. Og naar da Staten siger: nu er det Tidspunkt kommet, da jeg ønsker disse Penge inddragne under Finanserne, saa holder det ærede Medlem lange Foredrag om, hvorvidt dette er moralsk tilladeligt eller ikke. Jeg forstaar, som sagt, ikke, hvad det ærede Medlem dermed mener, men maa antage, at Forklaringen simpelt hen er den, at da det ærede Medlem er en Modstander af Lovforslaget, saa det er ham mere magtpaaliggende overhovedet at sige noget end at sige noget, som der er forstandig Mening i. Hvis der overhovedet kan findes nogen Mening deri, saa maa det være den, at det er stemmende med Moralitet at ville forholde Staten de Penge, som rettelig og lovlige ere Statens. Men jeg kan dog ikke antage, at det skulde være det ærede Medlems Mening. Konsekvensen deraf synes mig at maatte være den, at han vilde anse det for stemmende med sin moralske Opfattelse ogsaa at forholde Staten Betalingen af den Told, som han er skyldig af Varer, der indføres; eller en hvilken som helst anden Indtægt, som lovmæssig tilkommer Staten. Noget saadant falder det mig ikke ind at antage. Derfor har jeg maattet sige, hvad jeg svarede forleden, da det ærede Medlem pressede paa med at spørge mig om dette. Jeg kan intet svare, da jeg slet ikke forstaar, hvad det er for et moralsk Standpunkt, som det ærede Medlem gør sig til Talsmand for.

Ordføreren (Vilhelm Lassen): Jeg skal ikke længe forhindre det ærede Medlem i